

DECIZIE Nr. 14/2017 din 6 martie 2017

**EMITENT: ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU
DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT**

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 229 din 4 aprilie 2017

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT**

DECIZIA Nr. 14

din 6 martie 2017

Dosar nr. 3.777/1/2016

Iulia Cristina Tarcea - președintele Înaltei Curți de Casație și
Justiție, președintele completului

Lavinia Curelea - președintele delegat al Secției I civile

Eugenia Voicheci - președintele Secției a II-a civile

Ionel Barbă - președintele Secției de contencios
administrativ și fiscal

Mihaela Tăbârcă - judecător la Secția I civilă

Viorica Cosma - judecător la Secția I civilă

Alina Iuliana Țuca - judecător la Secția I civilă

Mihaela Paraschiv - judecător la Secția I civilă

Romanița Ecaterina Vrînceanu - judecător la Secția I civilă

Rodica Dorin - judecător la Secția a II-a civilă

Ileana Izabela Dolache - judecător la Secția a II-a civilă

Constantin Brânzan - judecător la Secția a II-a civilă

Virginia Florentina Duminecă - judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu - judecător la Secția a II-a civilă

Eugenia Marin - judecător la Secția de contencios

administrativ și fiscal

Carmen Maria Ilie - judecător la Secția de contencios

administrativ și fiscal

Laura-Mihaela Ivanovici - judecător la Secția de contencios

administrativ și fiscal

Cristian Daniel Oana - judecător la Secția de contencios

administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun - judecător la Secția de contencios

administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 3.777/1/2016 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, în Dosarul nr. 4.113/62/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulate puncte de vedere de către intimații-pârâți Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prealabile sau excepții, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Brașov - Secția civilă a dispus, prin încheierea din ședința publică de la data de 31 octombrie 2016, în Dosarul nr. 4.113/62/2015 aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: dacă în situația categoriei profesionale a procurorilor, sintagma "loc de realizare al venitului" prevăzută de art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și de pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, se referă la fiecare dintre unitățile de parchet la care procurorul și-a desfășurat activitatea în perioada pentru care s-au acordat drepturile salariale restante prin hotărâri judecătorești sau are în vedere desfășurarea unui singur raport de serviciu, în sensul unui singur loc de realizare al venitului, indiferent de desfășurarea activității în unități diferite de parchet.

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

2. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov la data de 12 octombrie 2015 cu nr. 4.113/62/2015, reclamanta A a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Casa Națională de Pensii Publice:

- obligarea pârâților Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la calcularea sumelor reprezentând contribuția de asigurări sociale reținută și plătită în perioada septembrie 2012 până în prezent și comunicarea acestor sume pârâtei Casa Națională de Pensii Publice;

- obligarea pârâtei Casa Națională de Pensii Publice la restituirea sumei reprezentând contribuția de asigurări sociale reținute cu ocazia achitării drepturilor salariale restante, începând cu luna septembrie 2012 și în continuare până la remedierea situației de fapt, sumă care să fie actualizată cu rata inflației;

- obligarea pârâtei Casa Națională de Pensii Publice la plata dobânzilor legale aferente sumelor reținute și achitate nelegal cu titlu de contribuție obligatorie de asigurări sociale (cu depășirea plafonului legal sus-menționat) de la data reținerii și până la data achitării efective a sumelor datorate;

- obligarea pârâtului Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov la efectuarea operațiunii de preluare a plății drepturilor salariale restante primite în baza titlurilor executorii de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Direcția de Investigare a

Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și aplicarea asupra sumelor astfel cumulate a deducerii prevăzute de dispozițiile art. 296⁴ alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

- obligarea părților Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism să predea către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov plata drepturilor salariale restante prevăzute în titlurile executorii;

- obligarea părților Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de a nu mai calcula și reține contribuția de asigurări sociale la efectuarea plății către reclamantă a sumelor restante prevăzute în titlurile executorii;

- obligarea părților la efectuarea operațiunilor legale privind executarea bugetului propriu pentru îndeplinirea obligațiilor precedente.

3. În motivarea acestei cereri, reclamanta a arătat că, drept urmare a faptului că în perioada august 2012 - august 2015 și-a desfășurat activitatea, succesiv, în mai multe unități de parchet, i-au fost achitate restanțele salariale, pentru anii vizați de hotărârile judecătorești, de unități de parchet diferite, fiind reținută contribuția individuală la asigurările sociale peste plafonul lunar legal, întrucât s-a aplicat procentul de reținere fiecărei sume în parte, contrar dispozițiilor art. 296¹⁸ alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și că această situație s-a creat ca urmare a interpretării eronate a enunțului de la pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, respectiv "loc de realizare al venitului". Reclamanta a mai arătat că, întrucât primește drepturile de natură salarială (salariul și sumele restante din hotărâri) de la 3 unități de parchet, nu beneficiază de deducerea prevăzută de art. 296⁴ alin. (2) din același act normativ, așa cum beneficiază ceilalți colegi care primesc salariul, precum și drepturile salariale restante de la aceeași unitate de parchet.

4. Prin Sentința civilă nr. 390 din 16 martie 2016, Tribunalul Brașov a respins cererea de chemare în judecată precizată, constatând prescris dreptul material la acțiune în ceea ce privește sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale reținute și plătite anterior datei de 12 octombrie 2012 și ca nefondată pentru restul pretențiilor (cu opinia separată a unuia dintre asistenții judiciari, în sensul admiterii în parte a acțiunii).

5. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în esență, că primul petit este nefondat deoarece tinde la aplicarea unui mod de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale care încalcă prevederile legale aplicabile în materie.

6. Petitul al doilea al cererii de chemare în judecată este nefondat întrucât nu s-a dovedit achitarea de către reclamantă a unor sume mai mari decât cele datorate, cu titlu de contribuții de asigurări sociale.

7. S-a constatat că petitul al treilea este subsidiar față de restul și, prin urmare, are

același caracter nefondat.

8. Raportat la petitele 4 și 5 ale acțiunii, tribunalul a reținut că plata sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești care constituie titluri executorii trebuie făcută de către persoanele obligate prin aceste acte. Conform normelor de procedură civilă din materia executării silite și principiilor efectelor hotărârilor judecătorești, obligația de plată a unei sume de bani stabilite printr-o hotărâre definitivă (eventual irevocabilă) îi revine celui obligat de către instanță. O astfel de obligație nu poate fi transmisă unei terțe persoane, care nu a participat la proces și în sarcina căreia nu a fost stabilită de către instanță. S-a apreciat că petitele 4 și 5 sunt lipsite de temei legal și chiar formulate împotriva normelor de procedură civilă, tinzând la modificarea unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

9. Petitul 6 are caracter subsidiar, iar petitul 7 la fel. Prin urmare, ambele apar ca fiind nefondate. În plus, s-a reținut că petitul 7 nu are un obiect concret.

10. Împotriva hotărârii a declarat apel reclamanta A criticând-o sub aspectul nelegalității și netemeinicieii și reluând, în concret, aspectele invocate la fondul cauzei.

11. Investită fiind cu soluționarea apelului, Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, din oficiu, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

12. Prin Încheierea de sesizare din data de 31 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.113/62/2015, Curtea de Apel Brașov - Secția civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele aspecte:

13. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, respectiv dacă sintagma "loc de realizare al venitului" prevăzută de textele de lege menționate, în situația categoriei profesionale a procurorilor, se referă la fiecare dintre unitățile de parchet la care procurorul și-a desfășurat activitatea în perioada pentru care s-au acordat drepturile salariale restante prin hotărâri judecătorești sau are în vedere desfășurarea unui singur raport de serviciu, în sensul unui singur loc de realizare al venitului, indiferent de desfășurarea activității în unități diferite de parchet, depinde soluționarea prezentei cauze.

14. Sesizarea instanței supreme în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă a fost pusă în discuția părților de către instanța de apel, Curtea de Apel Brașov.

15. Motivul de apel invocat în cauză vizează interpretarea dispozițiilor legale arătate mai sus.

16. Problema de drept este nouă și nu a mai fost analizată până la acest moment, iar aplicarea dispozițiilor ce fac obiectul prezentei sesizări comportă interpretări diferite, fiind necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție.

17. De asemenea, această problemă de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării încheierii de sesizare.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

18. Intimatul-pârât Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat oportună și admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind vorba despre lămurirea unei probleme de drept a cărei rezolvare este hotărâtoare pentru soluționarea acestei cauze. De asemenea, chestiunea de drept este nouă și asupra acesteia instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

19. Intimatul-pârât Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov a exprimat același punct de vedere cu al intimatului Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

20. Celelalte părți nu și-au exprimat punctul de vedere cu privire la dezlegarea problemei de drept.

21. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, au fost formulate puncte de vedere de către intimații-pârâți Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov.

22. Prin punctele de vedere înregistrate la data de 23 februarie 2017 și, respectiv, 24 februarie 2017, intimații-pârâți Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov au apreciat ca fiind relevantă în analiza raporturilor de serviciu ale magistraților motivarea regăsită în cuprinsul Deciziei nr. 14 din 18 februarie 2008 pronunțată într-un recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiunile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2008.

23. De asemenea, au arătat că Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov are un anumit cod de identificare fiscală, iar Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov are un alt cod de identificare fiscală, în conformitate cu dispozițiile art. 72 alin. (1) și art. 73 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, fiecare unitate de parchet are obligația legală de a calcula și reține contribuția de asigurări sociale la efectuarea plății sumelor calculate în baza titlurilor executorii pentru perioada în care reclamanta și-a desfășurat activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov și, respectiv în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Brașov.

24. Pretenția apelantei-reclamante ca unul singur dintre intimații-pârâți să preia obligația de plată a tuturor sumelor stabilite în sarcina mai multor pârâți prin titluri executorii ce constau în hotărâri judecătorești ar putea fi primită într-o singură situație, și anume dacă cel obligat prin aceste titluri ar fi statul român, în calitatea sa de angajator, întrucât în această ipoteză oricare dintre ordonatorii de credite din sistemul Ministerului Public ar putea pune în executare hotărârile în numele său, ca reprezentant al acestuia.

25. În condițiile date, întrucât fiecare pârât a stat în judecată anterior în nume propriu și tot astfel a fost obligat la plată, nu poate opera transferul de la un pârât la altul al obligațiilor stabilite prin hotărârile judecătorești de care beneficiază apelanta-reclamantă.

V. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

26. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat care este practica judiciară cu privire la chestiunea de drept în discuție și au transmis hotărâri judecătorești relevante, conturându-se următoarele orientări jurisprudențiale:

27. În cadrul primei orientări jurisprudențiale, majoritare, s-a apreciat că, în situația dată, există un singur raport de serviciu și, în consecință, un singur loc de realizare al venitului, indiferent de desfășurarea activității în unități diferite de parchet.

28. Prin cea de-a doua orientare jurisprudențială, minoritară, s-a considerat că atribuțiile de angajator sunt exercitate separat de fiecare dintre unitățile de parchet unde procurorul și-a desfășurat activitatea și de unde a obținut veniturile.

29. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 2.308/C/4417/III-5/2016 din 13 ianuarie 2017, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VI. Jurisprudența Curții Constituționale

30. În urma verificărilor efectuate, nu au fost identificate decizii relevante ale Curții Constituționale cu privire la chestiunea de drept în discuție.

VII. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

32. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, opinia judecătorilor

raportori a fost în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, în situația categoriei profesionale a procurorilor, sintagma "loc de realizare al venitului" are în vedere desfășurarea unui singur raport de serviciu, în sensul unui singur loc de realizare al venitului, indiferent de desfășurarea activității în unități diferite de parchet.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

33. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere formulate de către părți și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

34. Reglementând, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, mecanismul procedural al pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ca un mijloc alternativ/paralel pentru asigurarea unei practici judiciare unitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești, alături de mecanismul recursului în interesul legii, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

35. Raportând sesizarea privind pronunțarea hotărârii prealabile la condițiile impuse prin dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă se constată că există o cauză în curs de judecată, Înalta Curte de Casație și Justiție fiind sesizată de o instanță de apel care judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, litigiul intrând în categoria celor de asigurări sociale.

36. Soluționarea pe fond a cauzei depinde de modul în care se va aprecia asupra interpretării dispozițiilor art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, această problemă de drept privind interpretarea sintagmei "loc de realizare al venitului" constituind unul din motivele de apel.

37. Problema de drept supusă dezlegării este nouă. Această concluzie se întemeiază și pe împrejurarea că la dosarul cauzei au fost depuse foarte puține hotărâri referitoare la această chestiune de drept a cărei aplicare s-a pus, în special, după punerea în executare a hotărârilor judecătorești de obligare la plata unor diferențe de salarii.

38. Asupra problemei de drept a cărei dezlegare se solicită instanța supremă nu a statuat și, așa cum rezultă din adresa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nici nu există premisele declanșării mecanismului recursului în interesul legii.

39. Prin urmare, prezenta sesizare este admisibilă, raportat la dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

40. Problema de drept care face obiectul acestei hotărâri preliminare privește stabilirea conținutului sintagmei "loc de realizare al venitului" în cazul specific al procurorilor care și-au desfășurat activitatea în aceeași lună la mai multe unități de parchet, ca urmare, de exemplu, a transferului sau promovării.

41. Stabilirea conținutului acestei sintagme este relevantă din perspectiva aplicării art. 296¹⁸ alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia: "În cazul în care din calcul rezultă o bază de calcul mai mare decât valoarea a de 5 ori câștigul salarial mediu brut, prevăzut la art. 296⁴ alin. (3), cota contribuției individuale de asigurări sociale se va aplica asupra echivalentului a de 5 ori câștigul salarial mediu brut, pe fiecare loc de realizare al venitului".

42. Prin pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, s-a definit sintagma "loc de realizare al venitului" în felul următor:

"Prin loc de realizare al venitului se înțelege persoana fizică ori juridică care are calitatea de angajator sau entitatea asimilată angajatorului.

În cazul în care persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor contracte individuale de muncă cu același angajator, aceste venituri se cumulează, după care se plafonează în vederea obținerii bazei lunare de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale.

În cazul în care persoanele prevăzute la art. 296³ lit. a) și b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor contracte individuale de muncă cu angajatori diferiți, veniturile obținute se plafonează separat de către fiecare angajator în parte."

43. Prin deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite date în interesul legii nr. 14 din 18 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2008 și nr. 46 din 15 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 16 iulie 2009, s-au reținut, cu privire la raporturile juridice de muncă ale judecătorilor și procurorilor, următoarele:

"Prestarea muncii se realizează în cadrul unor raporturi sociale care, odată reglementate pe norme de drept, devin, de regulă, raporturi juridice de muncă.

(...) Statutul juridic al unei categorii de personal este configurat de normele legale referitoare la încheierea, executarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie.

Magistrații constituie o categorie specială de persoane, care face parte din autoritatea judecătorească și care are menirea de a exercita puterea judecătorească, aflându-se în raporturi juridice de muncă cu autoritatea din care fac parte.

Ei se bucură de un statut special, împrejurare care rezultă din coroborarea art. 124 alin. (3), art. 125, art. 132 și art. 134 din Constituția României cu Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Numirea magistraților se face de către Consiliul Superior al Magistraturii (pentru judecătorii și procurorii stagiari, pe baza rezultatelor obținute la Institutul Național al Magistraturii) ori de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, garantul independenței justiției, pentru judecătorii inamovibili și procurorii care se bucură de stabilitate (art. 20 și art. 31 din Legea nr. 303/2004).

Cu alte cuvinte, magistrații își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis, care are la bază un acord de voință (un contract nenumit, de drept public) încheiat cu însuși statul, reprezentat de Președintele României și de Consiliul Superior al Magistraturii.

Ulterior numirii, parte în raporturile de muncă ale magistraților sunt, în puterea legii, ca exponenți ai puterii judecătorești a statului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și parchetele de pe lângă curțile de apel, tribunalele și parchetele de pe lângă ele.

Persoanele juridice arătate mai sus exercită attributele angajatorului numai cu privire la organizarea concretă a muncii (program de lucru, stabilirea și programarea completelor de judecată ș.a.), plata indemnizațiilor, planificarea concediilor de odihnă, cu excluderea oricărei ingerințe în activitatea de conținut specifică fiecărui magistrat.

Anumite atribuții clasice ale angajatorului, chiar esențiale, sunt exercitate de către alte entități/organe/autorități decât persoanele juridice părți în raporturile de muncă ale magistraților.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii are atribuții în legătură cu promovarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor și detașarea judecătorilor și a procurorilor, transferul magistraților, încetarea raporturilor de muncă ale acestora, suspendarea din funcție, exercitarea acțiunii disciplinare, organizarea admiterii în magistratură etc.

Tot astfel, Președintele României are atribuții în legătură cu numirea în funcții de conducere a unor procurori."

44. Astfel, raportul juridic de muncă în care se află procurorii de la data numirii și până la data eliberării din funcție, așa cum este reglementată de art. 65 din Legea nr. 303/2004

privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este unul singur, neputându-se considera că unitățile diferite de parchet la care procurorul lucrează succesiv de-a lungul carierei sale sunt angajatori diferiți în sensul pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

45. Această concluzie este susținută și de modalitatea în care pot fi efectuate concediile de odihnă neacordate judecătorilor și procurorilor transferați sau promovați la altă instanță sau un alt parchet, cu suportarea indemnizației de către instituția unde au fost transferați sau promovați, potrivit art. 12 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 325/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 8 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

46. De altfel, o interpretare contrară ar duce la situația în care, pentru aceeași sumă datorată cu titlu de drepturi salariale, să fie achitate contribuții de asigurări sociale diferite pentru situația procurorului care primește drepturi salariale de la o unitate de parchet, față de cei care primesc aceste drepturi de la mai multe unități de parchet, fără a exista o justificare obiectivă, situație care ar fi discriminatorie.

47. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521, cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, în Dosarul nr. 4.113/62/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 296¹⁸ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct. 29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la titlul IX² din Codul fiscal, în situația categoriei profesionale a procurorilor, sintagma "loc de realizare al venitului" are în vedere desfășurarea unui singur raport de serviciu, în sensul unui singur loc de realizare al venitului, indiferent de desfășurarea activității în unități diferite de parchet.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 martie 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Mihaela Lorena Mitroi